

El marit de Rosa, Fernando Nos, de jove

Hi ha alguna cosa que li agradaria haver fet i no va fer?

M'agradava molt estudiar, m'hagues agradat ser mestra, però el meu pare sempre em deia que no calia estudiar, que a mi no m'havia de faltar de res. Però a mi em feien més goig els llibres i l'estudi que les finques. Això és una cosa que sempre m'ha dolgut. El meu home, quan ho comentava em deia "que no estàs bé com estas?" i jo sempre li deia "estic millor que bé en la meua família", però una cosa no lleve l'altra. Hagués pogut tindre més cultura, saber més coses.

Vosté va viure un temps fora del poble...

Si, a Barcelona, amb el meu fill Juan. Però no ho vaig poder aguantar, no podia deixar d'enyorar-me del poble. La ciutat no m'agrada. Barcelona és una gran ciutat, té moltes coses, però com el meu poble, la meua casa... res. Jo sóc feliç al poble, amb la meua gent, els veïns que conec de tota la vida. Mira, a l'estiu mateix em fique a la fresca i contant històries i xerrant se'm fa tal i qui-

na hora del matí.

Com veu vosté el món actual amb la saviesa que dóna l'edat?

No molt bé. Veig que la gent no hem après gaire. Ara tenim més comoditats, coneixem més coses, però no per això som millors. No som tan amics, no hi ha la confiança i l'ajuda que hi havia entre les persones i entre les famílies.

Deixem a la protagonista d'esta entrevista, Rosa Selma, que té un poc de pressa..... se'n va a missa. Això forma part de la seua vida. Als seus 90 anys, encara gaudeix de les tardes de ball i conversa a la llar dels jubilats. Per molts anys tia Rosita, i molt agraïts per compartir el seu temps i els seus records amb nosaltres i amb els lectors de la revista Tossal Gros.

Efectivament, com hem dit al començament d'aquesta entrevista, hi havia moltes coses a contar. Tant de bo aprenguem alguna cosa positiva de la saviesa que donen els anys i ens ajude a ser millors persones.

A Barcelona després de la boda.